

Je, či není Vínečko bílé lidovka?

Jak se stal **Fanoš Mikulecký** hvězdou moravského folkloru.

MF DNES 28. 7. 2012

Ozmatek se zasloužil sám autor, který se ke svému hitu Vínečko bílé přihlásil až v době, kdy už zněl od Šumavy k Tatrám a kdekdo sázel na anonymní dědictví po moravských předcích. Koneckonců, těžko se divit, že písnička tak sedla do folkloru Podluží: když se Fanoš Mikulecký před půlnocí 28. července 1912 narodil, „chlapci se rozezpívali dědinou“ a tak dostal tu zpěvnou náladu do ucha hned s prvním zakřiknutím.

Dědinou z jeho vzpomínek jsou Mikulčice, podle kterých si původním jménem František Hřebačka později začal říkat. A políbilo ho tam hned několik múz. Díky výtvarnému talentu se vyučil dekorátérem a jevištním malířem, v šestnácti letech začal psát, a to nejen povídky a črty ze života Podluží. Za hru Stárek Cyril dokonce získal v roce 1950 v rozhlasové soutěži 3. cenu, ke zpěvoňře Cesta zarúbaná se do dnes vracejí divadelníci z mikulčic-

kého Slovákého krúžku, u jehož zrodu v roce 1937 stál.

A přece zůstal muž, který by se dnes dožil sta let, hlavně muzikantem. První písničku, V tej naší zahrádečce, představil v roce 1932 a podle odhadů jich pak složil na tři stovky. Dlouho svoje autorství držel v tajnosti, sám o tom napsal: „Nechtěl jsem se ke svým písním znát dříve, dokud si je lidé na Podluží nevzali za své... Neměl jsem odvahu říct, že jsou moje...“ Teprve v roce 1951 se k nim začal oficiálně hlásit, ale kulturní instituce to házely ze stolu. Nikdo mu nevěřil, jeho písničky se dokonce objevovaly ve folklorních sbornících jako lidové.

Až v roce 1958 obhájil svoje autorství v Praze před skladatelskou komisí, což mělo mimo jiné i paradoxní následek, o němž vtipkoval: „Dokud páni diplomovaní etnografové a ti samozvaní ‚odborníci folkloru‘ neměli ani potuchy, že Mikulecká dědina, V širém poli studánečka, Mikulecké pole a j. jsou

Foto: Obecní úřad Mikulčice

výtvoři žijícího autora (jaká drzost!) – byli mémi písněmi nadšeni. Vzletně, poeticky i odborně se přímo rozleptávali. A potom? Paskvil! Drzost! Napodobenina! Vandalství...!“ Napopak poklony se mu dostalo od písničkáře Vladimíra Mertvy půvabným filmem Mikulecké pole.

Fanoš Mikulecký měl rád písně milostné, táhlé, ale Vínečko bílé je jiná a sám zanechal návod, jak s ní

zacházet: „Tu jsem skládal jako píseň furiantskou, pijáckou! Ta musí mít jiný důraz v rytmu. Zpívat ji sentimentálně, utahaně, znamená zbavovat ji charakteru. Tak si chlap u vína, který má jiskěrku, oheň v sobě a chuť do zpěvu, nikdy nezazpívá. Tam musí být znát ta umíněnost – just ťa budu pit, co budu žit, protože jsi tak dobrá!“

MARIE HOMOLOVÁ

Písně Fanoše Mikuleckého se zpívají dodnes. Hlavně Vínečko bílé či V širém poli studánečka.